

Loteries: penúltimes corrupcions

Fou un dels majors escàndols sota legislatura socialista, geogràficament centrat en les comarques del sud. També en diversos pobles valencians s'han detectat curioses concessions i s'ha esgrimit el carnet del PSOE com a dret.

Joan Pomares i Lluís Motes

«En general, ací són casos sense importància perquè, realment, tota la corrupció s'ha centrat a Oriola i Alacant», diuen en la seu d'AP a València. «La cosa més greu —afegeix el portaveu— és que el PSOE ho està plantejant tot com una responsabilitat de l'administració i no del seu partit, ja que és ell qui la controla i qui ho ha permés. I sí, tenim la impressió que s'han tret d'enmig el governador encara que aquest últim no haja estat la peça clau», opina finalment l'oposició.

En qualsevol cas, les irregularitats per la concessió d'administracions de loteria en les comarques del sud fou la gran bomba de l'estiu. La bruta bomba que féu que el governador Octavio Cabezas saltés del seu lloc i que col·locà en una difícil elecció molts petits mandarins i omeies del PSOE: quedar-se en el partit o amb les loteries. I una gran majoria optà pel folgat esdevenidor dels sorteigs. Però, tot i que València sembla haver quedat exempta de les corrupteles meridionals, certes concessions no han deixat de ser especialment estranyes. I potser només es tracta d'una aparent ferida en una ràpida i creixent gangrena que encara roman oculta a l'opinió pública. Pendent de ser investigada i denunciada.

Els casos menors

A Quatretonda —poble de la Vall d'Albaida— l'administració de loteria fou concedida a Júlia Banyuls Mahiques, el marit de la qual, Frederic Cu-

querella, és funcionari d'un ajuntament dirigit pel PSOE. A Meliana, fou per a Josep Lluís Gimeno Gimeno, el qual no hi viu, requisit obligatori per a poder concursar.

A Xest, la Foia de Bunyol, una de les concursants per a poder obtenir la delegació va col·locar com a futur local per a aquesta un baix llogat a l'alcalde. Aquest, tan bon punt va assabentar-se'n, li va retirar l'arrendament immediatament. Són casos menors, però no per això menys irregulars i sorprenents, en els quals continua sent difícil de trobar el vincle

que va afavorir aquestes candidatures.

Com a Bellreguard, on unes quinze persones sol·licitaren una administració. Finalment, el B.O.E. de divendres 30 de maig l'atorgava a Encarna Donet Donet. Però la senyora Donet, no la coneix ningú en el poble. No hi viu. No hi està empadronada. «I ningú encara no li ha vist el pèl, perquè encara no hi ha comparegut», diu un d'aquests concursants frustrats i que confiaven en una legítima concessió. «Encarna, pel que es veu, viu a Alacant o a Alcoi. Però n'hi ha que inclús diuen que és d'Elx. ¡Imagina't, de quasi dos-cents quilòmetres més avall!»

«Deu tenir molt bona moma, perquè ací no sols no sabem qui és, sinó que, a més, encara no ha demanat llicència d'obres». ¿Com? «Sí, és que ací no hi ha cap casa preparada per a ser administració de loteria. I el termini per a complimentar el local expirarà d'ací a uns dies». Al concurs també havia acudit un veí, venedor ambulat de loteria en el poble, i que, com a mínim, a diferència de la desconeguda

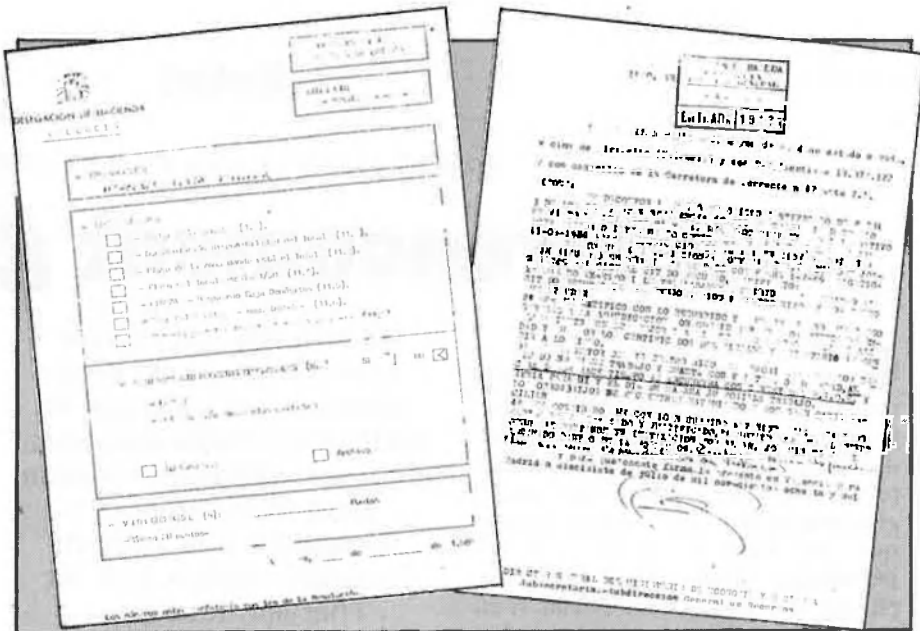
Encarna, havia presentat un local i una important observació: necessitar-ho i ser cec.

En la Delegació d'Hisenda de València poca cosa podien dir: «Sabem que s'han presentat molts recursos, però no sabem quants, ja que la majoria s'han enviat directament a Madrid». Però, en qualsevol cas, Hisenda haurà d'explicar algun dia per què a Mercedes Costa Pellicer, veïna també de Bellreguard i concursant, la Comissió Assessora d'Administració de Loteria de València, que presidia el governador i delegat del govern Eugenio Burriel, li ha tornat la seua instància completament en blanc. Perquè l'esmentat paper, que aquest setmanari té en el seu poder, no té el mínim senyal d'haver estat revisat, d'haver passat pel barem o l'estimació de la comissió corresponent. Perquè ningú no el va veure. I Mercedes Costa potser mai no sabrà per què va perdre el seu dret a tenir un negoci de premis en el seu poble.

«Açò només passa al sud»

Xirivella és més prop de la capital, en la mateixa comarca de l'Horta. Quan en la premsa local es va publicar el concurs per a administracions de loteria, una d'aquestes podia tenir l'emplaçament en aquest municipi. Així, doncs, molts veïns van començar a fer les seues sol·licituds. Al peu de la lletra: el millor local per a la millor pràctica comercial, cèntric, concorregut, ampli... El temps va passar i un dia la Comissió resolgué atorgar aquesta administració a Joaquín Higuera Cubera.

Els veïns, però, disconformes, pre-

A l'esquerra, instància tornada en blanc; a la dreta, recurs on s'esgrimeix la militància.

sentaven un munt de recursos. Tenien els seus motius: el local presentat per aquest veí de Xirivella era certament sospitos d'haver estat afavorit, ja que la situació en què aquest agraciats concursant volia posar el seu local se saltava el requisit sobre bon emplaçament a què la llei obliga. El seu local, al carrer de Lluís Vives, era molt pitjor que el presentat per altres concursants, i, a més, no era sinó un carreró semidesèrtic i poc transitable. Deixant de banda que Joaquín Higuera era també menys necessitat que altres —té una botiga de roba en la mateixa via—, com que estava de vacances, no ens va poder aclarir res, però la seua sogra, per evitar els rumors, no tardà a aclarir que el gendre era «totalment apolític» i que, en realitat, «estava aturat».

L'alcalde en funcions de Xirivella, per la seua banda, deia que el seu ajuntament «no en sabia res» i «que tot això depén del govern central i del governador civil de València». I encara li quedava la satisfacció de dir que «aquestes coses només passaven al sud». Encara que potser s'equivoca.

El carnet de Xirivella

Arran de l'escandalós descobriment de la corrupció de les loteries alacantina, Albert Pérez Ferré, secretari d'organització del PSPV, proclamava que el carnet del partit «anava a convertir-se en una càrrega». La realitat i la pràctica —no descobrim res de nou— confirmen tot el contrari. I vegem, si no, un document tòpic, i d'alguna manera divertit, que EL TEMPS va aconseguir i que és una

fórmula ja semiinstitucionalitzada per a demanar feina.

«Maria del Pilar Peris Dasi, major d'edat, casada, veïna de Xirivella» i regentadora d'una expenedor de tabac, va presentar també un local per a administració. Després de saber que havia correspost a Joaquín Higuera, Maria del Pilar va recórrer davant el Ministeri d'Hisenda. El seu local reunia millors condicions i es trobava en la via més cèntrica i freqüentada de Xirivella, el carrer de Torrent. Higuera, en el termini de concessió provisional encara existent, va recórrer al seu torn contra l'escrit de la senyora Peris Dasi. I ella, el 17 de juliol, tornava a la càrrega al·legant, davant la Subdirecció General de Recursos d'Hisenda, «contra les al·legacions formulades per don Joaquín Higuera», que tenia dret «a l'adjudicació per considerar que els punts d'emplaçament són els millors al meu parer dins la localitat i que, pels certificats de l'alcalde i el secretari, es confirma això». Fins ací, res d'estrany.

Però Maria del Pilar, casada amb Lorenzo Rausell, empletat de la secretaria de l'ajuntament socialista de Xirivella, guanyada per certa ingenuïtat i refiada de la mà del poder, per donar major contundència al seu escrit no va triar una altra raó de pes que aquesta: «el major dels meus quatre fills, amb el batxillerat superior acabat, no té treball i té vint anys d'edat i, a més, fa temps que té el carnet del PSOE». Per a ell seria «el dia de demà, el seu possible treball». El carnet, per a aquesta mare, representava un dret. I no era culpable, si considerem que aquesta pràctica singular ja s'ha fet quasi comuna, oficial. □

